

næste år skal lave en ny redegørelse, at der også kommer nogle udviklingsperspektiver i den, at det ikke bare bliver her og nu-fakta, for det vil måske gøre diskussionen en anelse mere meningsfyldt.

Derfor synes jeg også, det er svært på basis af den redegørelse for 2005 at sige, hvad det rette at gøre i 2006 så er, og hvad det, hvis vi ønsker at nå nogle af de mål, ministeren også beskrev, så er for tiltag, der skal til.

Så vil jeg også godt om perspektivplanen for 2006 sige, at det ville være rart, hvis vi kunne få en sådan tilsvarende initiativliste for de kommende år, som vi har haft for det forgangne år. Nu siger jeg ikke, at den kan være helt så detaljeret, men man skal ligesom igennem og læse meget omhyggeligt, hvad det er for nogle initiativer, ministeren vil tage. I hvert fald for sådan en som mig og måske også andre kunne det være meget rart, at man fik sådan en initiativliste, så kunne man ligesom gå ind i den og diskutere ud fra den.

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg så vil komme med nogle kommentarer til de hovedområder, som regeringen har valgt ud som de fire hovedindsatsområder. Der er vi jo sådan set ikke uenige i en række af de tiltag, som ministeren har taget. Mangfoldighed er guld værd, og det er vi sådan set også enige i. Men vi synes altså bare ikke, at det med aftaler på arbejdsmarkedet er nok, og at frivillighed i valget hos familier er nok.

Det er sådan set en politisk uenighed, men jeg vil i hvert fald godt begrunde vores med at sige, at arbejdsmarkedet i øjeblikket fordrer en meget stor individualisering af de enkeltes arbejdspladser og arbejdsopgaver, og det gør det sådan set temmelig vanskeligt at finde ud af, bl.a. hvornår arbejdet er udført, og hvornår arbejdet ikke er udført. Tiden tillader ikke, at jeg kan gå ned i det.

Men den der individualisering gør det også sværere for den enkelte medarbejder at gå ind i forhandlingssituationer omkring barselorlov, fordi der er så meget andet til forhandling. Det er derfor, vi sådan set ønsker at sikre også fædrene nogle rettigheder i forbindelse med arbejdet her ud fra, at det er godt for barnet, hvis der bliver nogle rettigheder for fædrene og også for at lette fædrenes forhandlingssituation. Det kunne jeg gå meget mere ind på, men det bliver jeg nødt til at droppe her.

Det andet punkt, jeg så vil tage frem, er, at jeg også synes, der skal være flere kvindelige pro-

fessorer, men det er ikke gået op for mig endnu, hvordan det skal ske, og jeg tror måske heller ikke på dialogmodellen her.

Så nævner ministeren her, at i EU-året har man sat en masse ting i gang. Det er bare surt, at vi andre ikke kan få at vide, hvad der er sat i gang. Jeg har stillet en lang række spørgsmål og fået at vide, at ministeren ikke kan svare på noget som helst, før EU-året er vedtaget. Men i den her ligestillingsredegørelse er det vedtaget. Der står, at ministeren har taget en række initiativer, fordi der kommer det her EU-år næste år.

Så jeg synes, det er ærgerligt, at man, når man stiller spørgsmålene, så får at vide – og jeg har tjekket det så sent som i dag – at der ikke kan svares på noget som helst ovre fra ministeriets side, fordi EU-året ikke er vedtaget, og i redegørelsen står, at det er vedtaget, og at en række ting allerede er i gang. Jeg synes måske, det er lidt groft over for Folketinget, at når man stiller nogle spørgsmål, så får man altså ét svar og et andet, når man står her og kigger i redegørelsen.

Kl. 19.25

Jeg kan ikke gå så meget ind på spørgsmålet om punkt 2, men bare sige, at der synes vi måske, at nogle af de tiltag, som regeringen har taget med de 300 timer og kontanthjælp osv., måske ikke lige præcis er den rigtige vej til at få kvinder ud på arbejdsmarkedet, men det har der været en lang diskussion om tidligere i Folketinget, så det skal jeg ikke gå ind på.

Så er der spørgsmålet om de handlede kvinder, og der har vi jo allerede i forbindelse med spørgsmål og svar til de tidligere ordførere været inde på en hel del af spørgsmålene. Jeg tror og vil opfordre ministeren til ikke bare at sige, at det kun har været ganske få eller halvdelen af kvinderne eller færre, der har ønsket en forlængelse. Det kan jo være svært at vide, hvorfor de der kvinder ikke har ønsket et forlænget ophold. Men det der med, at de gerne vil tilbage og etablere et nyt liv, tror jeg altså ikke på efter 7 dage. Det bliver jeg nødt til at sige. Jeg tror, at de er meget mere traumatiserede, og at der derfor skal længere tid til. Jeg vil bare opfordre ministeren til at kigge på det, når hun nu vil gå ind i redegørelserne.

Så vil jeg godt sige til sidst, at ministeren jo havde nogle meget fine målsætninger. Dem kan jeg sådan set godt dele. Det ville være smadderønskeligt at nå alle de der mål, som ministeren stillede op, og som vel dybest set kan summeres op som fuld ligestilling over hele fronten. Det er jeg sådan set ikke uenig med ministeren i. Men